

Odnos do svete maše in prejemanja svetega obhajila

(župnik Stanislav Praznik, župnija Pobrežje Maribor)

Sveta maša je gotovo vrhunec bogočastja in pa srečevanja človeka z Bogom. Omenili ste, da smo tukaj blizu pokopališča. Mene to boli, ker marsikdaj, ko so tukaj pogrebne maše, je odnos do maše zelo plitek, posebej, kar zadeva prejemanje evharistije, svetega obhajila. Nekateri mislijo, če je maša, potem mora iti k obhajilu, čeprav sploh ni o tem poučen. In smo prisiljeni, da pred obhajilom vprašamo: Je kdo pripravljen za sveto obhajilo. In seveda, če pride, jaz ne morem reči ne.

Že Pavel pravi naj vsak sebe presodi in tako je od tega kruha, da si ne bo jedel sodbe, to se pravi nevredno. In bi apeliral s tega mesta, da tisti, ki pridejo k pogrebnim mašam, če je nekdo, ki je veren pristopi k svetemu obhajilu, naj tisti, ki mu to nič ne pomeni, ki ni poučen, naj tega ne stori, ker je to žalitev, to je bogoskrunstvo. In jaz ne morem izpred oltarja reči: Ti pa ne, ker ga ne poznam. Če vprašam, če ste pripravljeni, se pravi, če ste poučeni, zakramentalno očiščeni, spovedi, potem ja. Ni pa to zdaj obred, ki pač spada zraven in zdaj, ker grejo drugi, grem tudi jaz. Potem pa gledam, kako naj roke nastavim, kaj naj naredim, naj dam v žep ali naj dam v torbico hostijo, tudi to se je zgodilo, da sem moral stopiti k človeku in reči prosim vrnite to.

In odnos do evharistije je pravzaprav spričevalo človekove vernosti. Tu se ne smemo igrati, to so resne stvari in ne vem, kako bi se izteklo, če bi nekdo v kateri drugi verski skupnosti storil neko tako dejanje. Mislim, da bi ga odstranili, mu sploh ne bi pustili, da prisostvuje. Naša cerkev je odprta, vsak ima možnost vstopa, ampak pri teh stvareh je pa nujno, da ima človek odnos, da se pouči, da ve za kaj gre, da ni to samo nek običaj.

Mislim tudi, da je zelo pomembno, da ljudje svojim ostarelim ali bolnim staršem ali kogar imajo, da omogočijo, če je nekdo vse življenje prihajal k sveti maši, je prejel zakramente, zdaj pa je opešal, ne more več. Jaz mislim, da so domači dolžni poskrbet, tudi če sami niso verni, da temu človeku omogočijo, da to kar mu je sveto, tudi dobi. Ker potem ne vem kakšen cirkus delati, oprostite izrazu, s pogrebom ne vem kakšne zadeve, to končno nič ne pomeni.

Človeku, ki je veren je treba do konca omogočiti, da v tej svoji veri dozori. In potem ima tukaj sveta maša smisel, ne pa pač, ker je mama tako želela, tako hotela, moramo to izpolnit potem pa še sami gremo, čeprav nam to nič ne pomeni.

Maše ne smemo banalizirati. To je največja napaka, ki jo lahko kristjani naredimo, da mašo banaliziramo na neki obred, ker je taka navada.

Odlomek je poslušal in zapisal Zlatko Šehovič

Vir: http://www.youtube.com/watch?v=_AaqLjUzqSg